

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-08-000 040
Бања Лука, 14.5.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Јанка Нинића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца М. С. Предузеће за ... Д.О.О. Б., ..., кога заступа П.Н., адвокат из В., против тужене П. банке А.Д. С. (сада: И.) С., у принудној управи, са сједиштем у З., коју заступа Г.Ј., адвокат из Т., ради стицања без основа и ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-Пж-06-000 015 од 20.6.2007. године, на сједници одржаној 14.5.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Сокоцу број Пс-9/05 од 23.12.2005. године утврђено је да је уговор о донаторству број 62 од 20.4.2000. године ништав, као и анекс тог уговора од 20.4.2000. године, те да као такав не производи никакво правно дејство (став 1.). Тужбени захтјев тужиоца против – туженог одбија се као неоснован (став 2.). Обавезан је тужилац – противтужени да туженом – противтужиоцу накнади трошкове спора у износу од 21.000,00 КМ, све у року од 30 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења (став 3.).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву, број 014-0-Пж-06-000 015 од 20.6.2007. године жалба тужиоца – протутуженог М. С. предузеће за спољну и унутрашњу трговину и услуге Д.О.О., Б. је дјелимично уважена, првостепена пресуда, број Пс-9/05 од 23.12.2005. године преиначена тако што је противтужбени захтјев тужене – протутужиоца одбијен као неоснован, док се у осталом дијелу (којим је тужбени захтјев тужиоца – противтуженог одбијен као неоснован (став 2. изреке) жалба одбија као неоснована и првостепена пресуда у овом дијелу потврђује.

Тужилац – противтужени М. С. предузеће за спољну и унутрашњу трговину и услуге Д.О.О. Б. је изјавио ревизију против другостепене пресуде

којом је његова жалба одбијена и првостепена пресуда којом је одбијен његов тужбени захтјев, потврђена, због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом „да се побијана пресуда у оспореном дијелу преиначи и усвоји тужбени захтјев уз накнаду трошкова спора“.

Одговор на ревизију није поднесен.

Тужилац у тужби захтјевом тражи да му тужена из стицања без основа исплати износ од 1.326.106,00 EUR-а, са законском затезном каматом, а тужена захтјевом из протутужбе тражи да се утврди ништавост уговора о донаторству број 62 од 20.4.2000. године.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио чињенично стање из којег произлази да је тужена са рукометним клубом П. из Б., Република С. закључила три уговора о донаторству, први, под бројем 317 од 31.12.1998. године за такмичење у календарској 1999. години у којој је овом клубу уплатила 623.790,00 КМ, други, под бројем 326 од 31.12.1999. године за такмичење у календарској 2000. години којем клубу је у тој години уплатила 144.650,00 КМ и трећи, под бројем 351 од 17.10.2002. године, за покриће трошкова такмичења у 2002. и 2003. години, којем је у 2002. години уплатила 25.110,00 КМ а у 2003. уплатила 300.700,00 КМ, што укупно износи 1.194.250,00 конвертибилних марака, а што тужилац у току поступка није оспоравао. Такође, није спорно, да је тужилац са истим рукометним клубом закључио уговор о донаторству број 62 од 20.4.2000. године за покриће трошкова такмичења у 2000. години, као и анекс уговора од 20.4.2000. године, по коме се обавезао да ће у циљу спорта, и постизања бољих резултата обезбиједити дио финансијских средстава, и да је у члану 6. тог уговора регулисано, „да тужилац преузима све обавезе из уговора о донаторству број 326/99 од 31.12.1999. године закључен је између тужене и наведеног рукометног клуба“.

Код оваквог стања чињеница првостепени суд закључује „да ни једна од двије верзије спорног уговора о донаторству закљученим истог дана 20.4.2000. године, који имају исти број 62, а који не садрже предмет обавезе који је одређен односно одредив, како је то прописано у члану 46. став 2. Закона о облигационим односима и због тога да су ништави у смислу одредбе члана 47. тог закона“. Зато је тужбени захтјев тужиоца којим је тражио плаћање износа од 1.326.106,00 EUR-а, одбио као неоснован а усвојио захтјев из противтужбе тужене којим је тражила да се утврди ништавост уговора о донаторству закљученог између тужиоца и наведеног рукометног клуба број 62 од 20.4.2007. године.

Чињенична утврђена и правно схватање првостепеног суда у односу на захтјев тужиоца којим тражи плаћање новчаног износа наведеног у изреци првостепене пресуде, а које се побија ревизијом тужиоца, које прихвата и другостепени суд, указавши поред осталог „да у конкретном случају из члана 6. уговора о донаторству од 20.4.2000. године, а који се односи на донаторство

утакмица у календарској 2000. години, тужилац се обавезао да ће преузети обавезе тужене према РК П. из Б. за календарску 2000. годину, а да се не могу прихватити тужиочеве тврдње да је тужена преузела обавезе према наведеном рукометном клубу да ће покрити трошкове такмичења за 1999., 2000, 2001. и 2003. годину, из разлога што је тужена и после је закључења спорног уговора од 20.4.2000. године са РК П. из Б. закључила уговор о донаторству број 251 од 17.10.2002. године, по којем му је уплаћивала новчана средства и то, 25.110,00 КМ у 2002. години и 300.700,00 КМ у 2003. години. Да током поступка пред првостепеним судом и на расправи пред другостепеним судом тужилац није доказао да је РК П. из Б. измирио обавезу коју тужена према уговору о донаторству од 31.12.1999. године није измирила, а ово узимајући у виду одредбу члана 1. наведеног уговора о донаторству од 20.4.2000. године којим се и тужилац обавезао да ће и он обезбиједити дио финансијских средстава за покриће трошкова такмичења наведеног рукометног клуба“. Зато је другостепени суд жалбу тужиоца дјелимично уважио, преиначио првостепену пресуду у дијелу одлуке о захтјеву из противтужбе за утврђење ништавости уговора о донаторству од 20.4.2000. године и у овом дијелу одбио захтјев из противтужбе, а у односу на одлуку првостепеног суда којом је одбијен захтјев тужиоца за плаћање износа од 1.326.300,00 EUR-а, жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна.

Доказима, које је током поступка пред нижестепеним судовима извео тужилац, није, ни по оцјени овог суда, доказао ни основ ни висину новчаног потраживања према туженој, с обзиром на одредбе члана 7., 8, 123. и 126. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03 до 49/09, у даљем тексту: ЗПП).

У вези навода у ревизији тужиоца потребно је указати на слиједеће:

1. У ревизији се тврди „да се ради о два уговора о донаторству од 20.4.2000. године, а не о једном уговору.... по једном, да се ради о преузимању њених (тужене банке) обавеза поводом финансирања РК П. из Б. само за 2000. годину, а по другом.... за 1999, 2000, 2001. и 2003. годину, као и анексу уговора такође од 20.4.2000. године, које (уговоре) нижестепени судови нису тумачили на начин прописан у члану 99. Закона о облигационим односима, а нити су их оцијенили у складу са одредбама ЗПП“.

Према члану 8. ЗПП, које ће чињенице узети као доказане, суд одлучује на основу слободне оцјене доказа. Суд ће савјесно и брижљиво оцијенити сваки доказ засебно и све доказе заједно.

Из садржине образложења првостепене пресуде произилази да је првостепени суд узео у обзир постојање два уговора о донаторству, који су од истог дана 20.4.2000. године, као и анекса уговора такође од 20.4.2000. године, за које је тај суд нашао да су ништави, па је у том правцу и изостало тумачење

њихове садржине примјеном одредби члана 99. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС“ број 17/93, 3/96 и 74/04, у даљем тексту: ЗОО) .

Другостепена пресуда је заснована на наводима „да је тужена банка и прије закључења спорног уговора о донаторству од 20.4.2000. године, са РК П. из Б. закључила уговор о донаторству од 31.12.1998. године за такмичарску 1999. годину па којем је у тој години уплатила 623.790,00 КМ, као и уговор о донаторству од 31.12.1999. године по којем је наведеном Рукометном клубу током 2000. године уплатила 144.650,00 КМ, а после закључења спорног уговора о донаторству од 20.4.2000. године, са истим Рукометним клубом закључила је уговор о донаторству број 351. од 17.10.2002. године по којем му је током 2002. године уплатила 25.110,00 КМ, а током 2003. уплатила 300.700,00 КМ и да из ових доказа, супротно тврдњама тужиоца, произилази да је тужена банка наведеном рукометном клубу уплаћивала новчана средства не само по уговору о донаторству од 31.12.1999. године него је закључила уговор о донаторству са тим клубом и током 2002. године по којем му је вршила наведене уплате током 2002. и 2003. године, а да тужилац у току расправе одржане код суда (другостепеног) није пружио доказе из којих би се утврдило које је износе уплатио РК П. а који су били обавеза тужене банке по уговору о донаторству од 31.12.1999. године, при чему узимајући у обзир и да се и тужилац обавезао спорним уговором да пружа финансијску помоћ наведеном рукометном клубу, није доказао постојање уговора о донаторству број 326-99 од 31.12.2000. године“.

Према томе, супротно тврдњама у ревизији тужиоца, другостепени суд је у побијаној пресуди, и по схватању овога суда, дао довољне и ваљане разлоге зашто није прихватио доказаним тврдње тужиоца да је РК П. из Б. вршио уплате новчаних средстава које су биле обавезе тужене по уговору о донаторству од 31.12.1999. године у којем није наведен новчани износ који ће тужена уплатити (донирати) наведеном рукометном клубу, а коме је по том уговору, како је речено, у такмичарској 2000. години уплатила 144.650,00 КМ, а према том рукометном клубу и тужилац се по спорном уговору о донаторству од 20.4.2000. године такође обавезао да ће му за такмичарску 2000. годину вршити уплате (донације) новчаних средстава без обзира што се на то тужена обавезала по уговору о донаторству од 31.12.1999. године, које разлоге као правилне, усваја и овај суд.

2. У ревизији се тврди „да је у уговору о донаторству од 10.4.2000. године у члану 1. наведено да ће финансирати такмичарску 1999, 2000, 2001. и 2003. годину, а у члану 6. наведеног, да тужилац преузима све обавезе из уговора о донаторству број 326-99 од 31.12.2000. године између Рукометни клуб П. из Б. и да је (тужилац) по спорном уговору о донаторству од 20.4.2000. године вршио плаћања умјесто тужене“.

У списима овог предмета није приложен уговора о донаторству, број 326-99 од 31.12.2000. године закључен између тужене и Рукометног клуба П. из Б.

који је наведен у члану 6. спорног уговора о донаторству од 20.4.2000. године, по којем је, по тврдњама тужиоца, он преузео обавезе и вршио уплате новчаних средстава наведеном Рукометном клубу, а који уговор (од 31.12.2000. године), као доказ није ни извео током трајања поступка пред нижестепеним судовима, па стога се позивање тужиоца на уговор о донаторству од 31.12.2000. године, наведено, у члану 6. спорног уговора о донаторству од 20.4.2000. године, указује неоснованим.

Побијана пресуда је, према томе, заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и на правилној примјени материјалног права. Њеним доношењем нису почињене повреде одредаба парничног поступка на које се указује у ревизији, ни оне на које овај суд пази по службеној дужности. Због тога је на основу члана 248. у вези са чл. 241. ЗПП, ревизија тужиоца одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа
Јанко Нинић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић